

Fuglafjørður - lykilin til havsins silvur

Oddagrein

ILLA hevur gingist hjá føroyingum at fáa nóg nóg burtúrur teimum ferðandi (pelagisku) fiskastovnunum. Ikki tí, bæði sild, makrelur og svartkjaffur, gulllaksur o.s.fr., eru í stórum nógdum á okkara leiðum ávísar árstíðir. Vit liggja snøgt sagt mitt í rokinum.

SILDIN er nú komin aftur, og einki er at taka seg aftur í, at vit fáa ov lítið burtúrur henni. Orsøkin er snøgt sagt, at vit hava ov vánaligar fortreytir á landi at arbeiða sildina, eins og annan uppsjóvarfisk.

TÁ ið sildin var her seinast, fingur vit bara væl burtúrur. Í sildatiðini vóru einir 1000 mans á sild, og onnur 2000 lögdu sild um og viðgjördu hana á landi. At bota gørn um veturin gav manga kærkomna krónu til húski runt um í oyggjunum.

ALT broytist - so gjørdust veiðiháttur og marknaðarviðskifti eisini. Tað sœu teir eisini, ið lögdu grundarsteinin til Havsbrún.

HÓAST nóg hevur verið roynt at fáa burtúrur uppsjóvarfiskinum, bæði Per og Pól hava roynt seg, so er tað ein veruleiki, at hetta er einasta virkið, ið hevur klárað seg øll árin, uttan at fara tungu gongdini í fútarættin. Og meir í enn tað! Tá ið daprast sá út fyrst í nítíðarunum, arbeiddu fuglfirðingar við miðvísum ætlanum um, hvussu nakaðskuldi fáast burtúrur sildini, tá ið hon kom.

UNDANFARNA landsstýri hjálpti - hóast allar verðsins kreppur - til. Teir góvu loyvi og stuðul til havnaútbygging, sum so var grundarlagið undir teimum alneyðugu tunnilsfrystigoymslunum.

OG sildin kom! Men hvat-útbyggingin er ikki endaliga liðug - tí fer ov nóg sild til mjøl og ov lítið arbeiði.

LANDSMYNDUGLEIKARNIR vilja ikki hjálpa til at figgja hesa livsneyðugu útbygging. Orsøkin er nokk tað gamla, føroyska bygðaklandrið og tað vælkenda "so skulu vit eisini hava". Hesus mugu vit koma burtúrfrá, so eigur ikki at vera.

LANDSPOLITIKARAR! Takið tykkum um reiggj og hjálpið til at fáa Fuglafjørð til ein veruligan pelagiskan miðdepil, ið kann verða lokomotivið í einum føroyskum vinnuvirksemi, grundað á tey ferðandi fiskasløgin. Hetta kann bliva hornasteinurin í einari skipan har ónyttu fiskavirkini koma til heður og æru.

HETTA hendir bert, um lokalpolitikkur fer út og vinnulivspolitikkur hugsan sleppur fram. Her er uppgávan hjá Fuglafirði at verða krumtappur. Teir duga hasi tingini - tí er rætt at tora at satsa - men tað má verða nú!

GÓÐA VARMAKELDUSEVNU!

Sosialurin

Viðmerking

Løgmaður er firtin

Løgmaður er firtin um eitt dulnevt lesarabræv, sum var undirskrivað sjálvstýrismaður, og sum hevur staðið í Sosialinum. Somuleiðis førir hann fram, at sambandsmenn verða háðaðir í Sosialinum fyri luttøkuna í 75 ára heimastýrisveitslu álendina, og heldur lögmaður fram, at sambandsmenn sambært Sosialinum við hond og fót stríðast ímóti sjálvstýri í egnum landi, sambandspolitikkur er at »holde på det bestående«.

Løgmaður er so firtin, at hann ikki kann bara sær, við tað at hann ikki kann skráseta dulnevndarskrivingina í Sosialinum, tí hann ikki kann lesa ættartalvuna, ta politisku sjálvandi, soleiðis at finnast kann fram til, hvørjari av teimum minst sje »forvirraðu« sjálvstýrisættingum hesin sjálvuppgjörði »Stakkalin« er runnin av.

Tað er júst teimum forvirraðu sjálvstýrisumboðunum, fyri at brúka egnu orð lögmanns, tað eru tey, sum halda saman upp á forvirraðu samgongu lögmanns. Men sjálvstýrisumboðið sambært lögmanni eru forvirrað, so skuldi lögmaður Føroya tó verið so mikið at sær komin, at hann ikki eynnevnir politiskar persónar, soleiðis sum Føroya lögmaður ger

við at siga, at skrivarin er ein sjálvuppgjörður stakkal. Tað er undir beltið, harra lögmaður.

Men tey, sum lesa blóðini og serliga Dimmalætting, skilja lögmann væl, tí onkran má hann lata sína misnøgd ganga út yvir. Tí talar hann at sínum egnum partamonnum, sum fleiri, áðrenn teir blivu partamon lögmanns, so sanniliga hava verið bæði limir og valevni bæði hjá fólkaflokkinum og hjá javnaðarflokkinum, og finnast lögmaður at teimum, so kundi verið, at teir gjördu sum Finnogi Arge, at teir stungu í sekk. Tað er einki at dylja yvir, at lögmaður hevur stóran trupulleikar.

Orðalagið undan valinum, sum førir til, at sambandsflokkurin kom til ræðið, var »Vit hava loysnirnar, útskriva val«.

Loysnirnar eru ringar at fáa eyga á, nú aftur stundar ímóti vali. Tað skuldu verið onnur álvarslig mál, sum upptóku lögmann, heldur enn eitt dulnevndarbræv í Sosialinum.

Stórar yvirskriftir frá partamonnum lögmanns í fleiri fylgjandi Dimmalættingum skuldu órógvad eitt sindur.

Tann 21. juni 1997 skrivur figgjarnevndarformaðurin soleiðis: »Vit eru dumpaðir í heimastýri og mugu ganga amtið um aftur - ella

hvat«.

Somuleiðis sigur figgjarnevndarformaðurin frá, at samgongan þælir jónalissur á hægstu millumartíð, við at gjalda milliónir út úr landskassanum, uttan at peningur er tókur, og heldur hann fram, at figgjarløggin er farin út um alt mark, jómenninir byta bert tað út, sum onnur hava galdið, ella fara at gjalda, og hetta, harra lögmaður, veður sagt av einum av tínum egnum. Og tann 17. juni á síðu 7, har skuldestir Jákup Joensen landstýrismanin John Petersen fyri at ganga ímóti lögtingsins samtykt og hótta Suðuroyar tinglimir sambandsflokksins við misálitisvátan til fólkaflokksmanin, og í Dimmalætting nr. 115 24. juni, sum tó er fram-

skrivað til 3. september 1997, har sigur sambandsformaðurin á lögtingi, varamaður lögmanns, Atli Hansen: John Petersen vanvirðir lögtingið.

Og eisini Bjørn á Høegum er frammi við álvarsligum atfinningum.

Ikki so lítið ørkymlandi, ja, sjálvt dagfestingin hjá Dimmalætting er skeiv.

Jú, einki at siga til, at lögmaður er eitt sindur við síðuna av sær sjálvum, og so ørkymlandi, at hann gloymir í aftursvari sínum at siga frá, at tann gloymiskan er helst við vilja, at um tað er so, at hann hevur vunnið landið aftur, so var tað tey sje árin, hann var í samgongu við javnaðarflokkin. Løgmaður sigur í grein síni, at tað tók sambandsflokkinum tvey ár at vinna okkum landið, frælsið og heimastýrið aftur, men tað eydnaðist, og vit sluppu undan útlenskari umsting.

Í dag eru bindingarnar burtur, sum loysingarflokkarnir góðtøku, tær hava vit kastað av okkum.

Er Danmark og ríkisfelagsskapurin at rokna sum útlendið, um so er, so er væl skiljandi, at lögmaður ikki bara er firtin, men eisini ørkymlaður.

Sverre Midjord

Lesarabræv

Til blaðstjóran á Oyggjatiðindum

Viðmerkingar til grein í Oyggjatiðindum 27. juni 1997 við yvirskriftini: **Starvsfólk hjá Strandferðsluni stjól heilan trailara við gomlum jarni.**

Sum Oyggjatiðindum so líkt, so ikki so mikið sum geva teir fólk ein møguleika fyri at gera sínar viðmerkingar til teir grovu skuldsetingar, teir seta móti teimum - í hesum førinum móti mær og starvsfólki á SL sum heild.

Lat meg fyrst rætta heitið starvsfólk. Eg eri partíðarsettur til ávísar bundnar uppgávur á SL, men arbeiði annars fyri meg sjávan hin partin av degnum, - m.a. við keypi og sœlu av gomlum jarni. Eg vil undirskrifa, at eg umboði ikki starvsfólk á Strandfaraskipum Landsins sum so, og vil ikki hava

sitandi á mær, at starvsfólkini á stovninum soleiðis ógrundað verða lögð undir stuldur, við teimum skaðligu avleiðingum, tað kann hava bæði fyri tey sum persónar og fyri stovnin.

Í desember 1996 varð eg av einari smíðju á Eiði biðin um at taka tveir stórar goymslutangar til betong og flyta teir til Havnar onkundið, tá stundir og høvi vóru til tess, haðani teir síðani skuldu sendast av landinum sum gamalt jarn. Tangarnir eru sera tungir, hávetur var, og sum sagt var tað ikki nakað, sum hastaði, so tað dró út.

Í apríl mánað 1997 sá eg, at tangarnir vóru komnir suður, uttan at eg hevði verið uppi, og teir vórðu settir á eitt øki hjá Tórshavnar Havn. Utan at gera

mær nakra niðurstøðu annars, roknaði eg við, at eigin sjálvur hevði syrgt fyri flutninginum suður. Eg hevði so ikki frætt nakað annað, men gekk út frá, at avtalan um víðarflutningin framvegis var í gildi.

Nakað seinni spurdu havnarmyndugleikarnir, um tað var eg, sum átti hetta, tí teir vildu hava tað beint av vegnum skjótast gjørligt, og eg játtaði.

Kanska gjørdi eg eitt mistak, at eg ikki kannaði hetta nærri, men eg hugsaði so ikki um tað tá.

Eg gjørdi síðani fyrireikingar til at fáa tað flutt av landinum, og annar tangin fór so avstað við Norðnu friggjadagin 13. juni 1997. Mánaðagin 16. juni varð eg uppringdur av lögregluni, sum boðaði mær frá, at

Sjúrður Sivertsen hevði meldað meg fyri stuldur av hesum tangunum.

Tá kom so fram, at Sjúrður Sivertsen hevði avheintað sendingina og var biðin um at syrgja fyri víðarflutninginum - uttan at eg varð kunnaður.

Skuldsetingarnar í greinini í Oyggjatiðindum meti eg at vera sera álvarsligar og ærumeiðandi bæði fyri meg sum privatpersón og fyri starvsfólki á stovninum annars, og biði eg við hesum um at frágreiðing mín verður prentað á eins sjónligum staði í Oyggjatiðindum sum greinin 27. juni.

Tórshavn hin 1. juli 1997
Sámal Knudsen